

Az aranyozsár

Volt egyszer a világon egy szegény öregember, annak a szegény öregembernek egy szép és erősen okos leánya. De olyan szegények voltak, mint a templom egere, talán még annál is szegényebbek. Mikor volt kenyér az asztalfiában, mikor nem. S amikor volt, akkor is csak hamuban sült kenyér volt.

Elmegy egyszer az öregember szántani, s amint kettőt-hármat térül-fordul a földön, nagyot csendül az ekevas, s kivet egy színarany mozsarat.

Hej, megőrül az öregember, félbehagyja a szántást, indul haza, de meggondolja magát: ha mozsár van itt, törőnek is kell lenni, s turkálni kezdi az ekevassal a földet, hátha megtalálja a mozsártörőt. De bizony hiába turkálta, nem találta meg. Hiszen, elgondolta, sokat ér ez törő nélkül is. Elmegy haza, s mutatja a leányának nagy örvendezéssel, hogy mit talált.

- Na, édes leányom, többet nem éhezünk, viszem ezt a mozsarat a királynak. Tudom, megveszi jó drága pénzen.

Mondja a leány:

- Ne vigye el, édesapám, mert meglátja kegyelmed, hogy a király majd megkérdi, hol a mozsár törője. Még azt hiszi, hogy lopta kegyelmed, s tömlöcbe vetteti.

Beszélhetett a leány, elment az öreg, s meg sem állott, míg a királyhoz nem ért.

Köszön illendőképpen, a király fogadja s kérdi:

- Mi járatban vagy, te szegény öregember?

- Én bizony, felséges királyom, amint a földcskémet szántottam, egy aranyozsarat találtam, s elhoztam felségednek ajándékba.

- Na, ez igazán szép portéka - mondja a király, s jól megnézte kívül-belül, hogy igazi színarany-e.

Az volt biz az, igazi színarany.

- Hát a törő hol van? -- kérdi a király.

Mondja az öregember:

- Kerestem én azt is eleget, felséges királyom, de nem találtam meg.

- Bezzeg, hogy nem talátlad meg, ilyen-olyan teremtette - pattogott a király -, mert bizonyosan loptad a mozsarat is!

Hiába mondta a szegény öregember, hogy így meg úgy, hogy a világon való életében nem lopott, hívatta a király a katonákat, ezek közrefogták a szegény embert, s vitték a tömlöcbe.

Amint kísérték a katonák az öregembert, elkezdett sírni keservesen:

- Hej, édes leányom, lelkem leányom, miért nem hallgattam a te szavadra! Nem hiába mondtam mindig, hogy nincs több olyan okos leány a világon, mint te.

Hallotta ezt a király belső inasa, fut a királyhoz, s jelenti, hogy mit mondott az öregember. Egyszeribe parancsolja a király, hogy hozzák fel az öreget.

Viszik az öreget a király színe elé, s kérdi a király:

- Miféle okos leányod van neked? Igaz-e, amit mondtál, hogy nincs több olyan okos leány a világon, mint a te leányod?

- Mondtam, felséges királyom, s meg sem is másolom.

- Na, jól van - mondja a király -, majd meglátjuk. Hozd ide a leányodat, s ha megteszi azt, amit mondok neki, feleségül veszem.

Hazamegy az öregember a leánya után. Mondja neki, hogy mi történt, hogy mer-e szerencsét próbálni?

- Csak gyerünk, édesapám - mondja a leány -, majd megsegít az isten.

Fölmennek a királyhoz, s a király azt mondja a leánynak:

- No, te leány, azt hallottam, hogy a legokosabb leány vagy a világon. Hát ha úgy elmégy előttem, hogy se felöltözve, se levetkőzve, se kocsin, se gyalog ne légy, feleségül veszek.

- Jól van - mondja a leány -, megpróbálom, felséges királyom.

Azzal elment haza az apjával. Otthon levetette a ruháját, s magára vett egy hálót. Ennek a hálónak négy sarkát szépen odakötötte a kocsis a roglyához. Így indult el a királyhoz.

Jött a király is hatlovas hintón, szemben a leánnyal, s mikor meglátta, felültette a hintájába, vitte a palotába, ottan felöltöztette szép aranyos ruhába. Mondta neki:

- Amit kívántam, megtetted; te az enyém, én a tied, ásó-kapa s a nagyharang válasszon el minket.

Mindjárt nagy lakodalmat csaptak. A cigányok húzták; a legények rúgták. Táncolt az öreg is, táncolni kellett nekem is.

Így volt, mese volt.